

[Hans Hedtoft.]

gøre den bemærkning, at det er regeringen, som må bære hele ansvaret for den afgørelse, der skal træffes.

Må jeg, medens jeg strejfer de hjemlige ting, også sige et par ord om Sydslesvig.

Jeg konstaterede med tilfredshed, at den højtærede udenrigsminister med hensyn til Sydslesvig kun talte om realiteterne og ikke lod sig friste til at operere med ting, som ikke har aktualitet. Det er rigtigt af os — både i vor vurdering af stillingen og med hensyn til vore handlinger — at tage den højtærede udenrigsministers udgangspunkt; det var følgende: „Vilkårene for den støtte, vi kan yde dem, er blevet forandret“. Ja, det er de. Jeg vil ønske, at netop det vil blive forstået af alle kredse, der arbejder med Sydslesvig-problemet.

Skønt jeg i alt væsentligt kan tilslutte mig det sagte, vil det dog ikke være rigtigt blot at tage den højtærede udenrigsministers udtalelser til efterretning; jeg vil knytte nogle bemærkninger til dem.

Også vi hilste med glæde, at danskheden havde klaret sig så godt ved kommunalvalgene for nogle uger siden. Overfor det pres, som på forskellig måde mødte danskheden — ikke mindst dannelsen af en tysk valgblok, som dog det tyske socialdemokrati holdt sig udenfor —, klarede danskheden styrkeprøven på en måde, der virkelig er værd at lægge mærke til.

I sin korte henvisning til det arbejde, tidligere regeringer har udført for at støtte danskhedens interesser, fremhævede den højtærede udenrigsminister Kielerklæringen som det væsentligste resultat. Jeg er ganske enig deri. Skønt man vel kan finde det allermeste af denne erklærings principindhold dækket i den vesttyske forfatning, fik erklæringen dog meget stor betydning og har det fremdeles. Den kom som et smukt udslag af det nye demokrati, der skal placere Tyskland på rette vis, det nye demokrati, der ved denne lejlighed ønskede at give sin gode vilje et kontant og talende udtryk. Det daværende slesvig-holstenske ministerium Diekman indlagde sig sammen med det tyske socialdemokrati, som dette ministerium var udgået af og parlamentarisk hvilede på, stor fortjeneste. Dette ministeriums faste holdning ved gennemførelsen af denne sag var så meget mere anerkendelsesværdig, set fra dansk side, som det skete under skarp modstand fra andre tyske partier.

Det glæder mig fra denne talerstol at kunne fastslå, at socialdemokraterne i Kiel og vi har haft samme opfattelse og samme

stærke ønske om både at skabe ro og afspænding i grænselandet og at understrege vor vilje til at sikre alle borgere de selvfølgeligelige demokratiske frihedsrettigheder.

Kielerklæringens eksistens opfattes af den sydslesvigske danskhed som en beroligelse. Vi har grund til tilfredshed med, at Bonneregeringen overfor de allierede højkommisærer har givet udtryk for, at den vil følge den politik, som er angivet i erklæringen. Denne tilkendegivelse er ikke blot af principiel vigtighed, men den får forhåbentlig også praktisk betydning. Jeg sigter med min sidste udtalelse til, at der i den senere tid i Sydslesvig er næret nogen ængstelse for, at Kielerklæringen ikke skulle blive efterlevet i praksis. Nu, da Bonneregeringen har erklæret sig, som den har, er sagen straks dermed rykket op i et højere plan. Jeg vil gerne udtale håbet om, at alle myndigheder i Sydslesvig i forholdet til de dansksindede vil gennemføre en praksis i overensstemmelse med Kielerklæringens ånd og bogstav.

Et andet lyspunkt er udviklingen i flygtningeproblemet. Man synes nu at ville tage alvorligt fat på en mere rationel løsning af denne vældige opgave. Ikke blot er de forskellige tyske lande nu klar over, at noget effektivt må gøres, men problemet løftes endvidere op i internationalt plan, hvor det også hører hjemme. Der vil da være udsigt til, at det altfor overbebyrdede Sydslesvig kan blive lettet en del, forhåbentlig meget, til gavn både for den hjemlige befolkning og for flygtningene, hvis tragiske skæbne ingen bør lukke øjnene for.

Jeg kommer da til et punkt i sagen, hvis vigtighed jeg ønsker at understrege med nogle bemærkninger, den højtærede udenrigsminister sagde i sin tale:

„Den danske regering nærer det håb, at det under den nye tilstand vil blive muligt for den ved nabovenlig drøftelse af problemerne at finde frem til en sådan overensstemmelse i synspunkterne, at en rolig og fri demokratisk udvikling i grænselandet kan sikres.“

Ja, dette er netop den linie, der altid har været vor. Det har altid stået os klart, at intet sundt og holdbart forhold kunne skabes, hvis det ikke hvilede på godt nabo-skab og byggede på demokratiske principper. Vi understregede som regering ved alle lejligheder nødvendigheden af, at der etableredes et sådant forhold hvilende på gensidig god vilje. Det glæder os, at denne betragtning nu virkelig er slået igennem og kommer til udtryk gennem den højtærede udenrigsministers tale her i tinget.